

HAVANK

VIER VREEMDE VRIENDEN

Over het boek

‘Wie bent u! Wat doet u hier?’

Zijn rustige blauwe ogen namen haar nauwlettend op, eer hij besloot te antwoorden. Een jonge slanke vrouw. Zeker niet ouder dan vierentwintig. Een smal en ovaal gezicht. Donkere diepbrandende ogen. Een zeer kleine mond, maar ietwat hard van lijn. Al even kleine oren, die half schuilgingen onder het als ebbehout zwarte haar.

‘Bent u,’ zei hij eindelijk, ‘misschien een van de Vier Vreemde Vrienden?’

Haar toch reeds grote ogen openden zich nog verder.

‘Hoe weet u...?’

Silvère glimlachte.

De roof van twintig miljoen Engelse ponden vanaf een *oceanliner*, brengt enige beroering teweeg onder het internationale speurdersdom. Niet de minsten daaronder zijn ‘de Schaduw’ en diens onafscheidelijke adjudant Silvère. Maar voordat het misdrijf opgelost is, moet er eerst klaarheid in andere zaken worden gebracht, bijvoorbeeld in de ware identiteit van de Vreemde Vrienden...

Over de auteur

Henricus Fredericus (Hans) van der Kallen had al vroeg de ambitie schrijver te worden. In 1935 werd zijn droom bewaarheid toen hij bij uitgeverij AW Bruna & Zn. de succesauteur Ivans opvolgde. Van der Kallen nam hierbij het pseudoniem Havank (H van K) aan. Hij zou voor Bruna dertig zeer populaire misdaadromans schrijven, meestal met als hoofdpersoon Charles C.M. Carlier, alias de Schaduw. De detectives van Havank zijn verschenen in de bekende Zwarte Beertjes-reeks en uitgegeven met boekomslagen getekend door Dick Bruna. In totaal zijn er meer dan tien miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht, van zes boeken werd een hoorspelbewerking gemaakt. Op 22 juni 1964 overleed Havank.

Van dezelfde auteur

Het mysterie van St. Eustache
Het raadsel van de drie gestalten
Het spookslot aan de Loire
Het probleem van de twee hulzen
De man uit de verte
De N.V. Meteor
Er klopt iets niet
Hoofden op hol
Polka mazurka
De Schaduw grijpt in
De Cycloop
De Schaduw contra de drie dartele doodgravers
De Schaduw is terug
Lijk halfstok
In memoriam de Schaduw
De versierde bedstee
"Schaduw ... waarom?"
De weduwe in de wilgen
Deurwaardersdelirium
Het geheim van de zevende sleutel
De verkavelde bruidegom
De zwarte Pontifex
Havank-omnibus
Circus Mikkenie
Spaanse pepers
Dodemans dollars
De Schaduw & Co
Vier Schaduwen en één Spook
Caviaar en cocaïne

Colofon

© 1939 Havank

Omslagontwerp: Dick Bruna

Druk: Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht

Bruna Pockethuis B.V., Leeuwarden

ISBN 90 449 0275 X

ISBN e-book 978 90 449 6145 4

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland? Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Havank

Vier vreemde vrienden

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

I

Van een Geheimzinnige Duikboot en verdwenen millioenen

Tegen de vliegende Zuid-Wester storm, die de granieten rotskust van Bretagne geselde, tegen het gigantisch geweld van loeiende wind en torenende golven, een gordijn van ijzige regen en de helse duisternis van die Novembernacht, worstelde een boot.

Ze voerde geen naam en ze voerde geen lichten – maar wel voerde ze een lading goud ter waarde van zoiets als twintig miljoen pond sterling met zich mee. Ze mat slechts enkele honderden tonnen. Haar uiterst rationeel gestroomlijnde romp, grijsgrauw geschilderd, verleende haar het aanzien van een reusachtige dolfijn; temeer waar haar commandotoren, met de rondend achterwaarts gebogen voorkant, de vorm had van een rugvin. Feitelijk was die rugvin het enige punt dat boven het woelende water uitstak – en dan nog slechts bij tijd en wijle. De rest van de romp zou ook bij vol daglicht en rustige zee practisch onzichtbaar zijn geweest. Want deze boot, die men gevoeglijk de *Dolfijn* zou kunnen noemen, was een duikboot.

Daaruit kon volgen, dat ze dus behoorde tot de zeemacht van deze of gene mogendheid, aangezien particulieren of zeevaartmaatschappijen er doorgaans geen duikboten op na houden. Een voorbarige en vooral verkeerde gevolgtrekking. Wel was de *Dolfijn* in zekere zin een oorlogschip, maar behoren tot een of andere Organisatie, staat of natie genaamd, deed ze niet. Toch vormde ze op zich zelf een vloot, of – als men wil – een vloot op zich zelf.

Ze was het rechtmatig eigendom van iemand, die, naast de nodige moed en de niet minder onontbeerlijke fantasie, tevens het vereiste kapitaal had bezeten, dat de mogelijkheid had geopend deze fantastische één-scheepse kapervloot uit te rusten, en de grootste zeeroverij van alle tijden niet slechts uit te denken doch tevens uit te voeren.

Twintig miljoen Engelse ponden.

De lading goud was aan boord van de *Queen Mary* op weg geweest van Londen naar New York. En, dat de *Queen Mary* thans met een volkomen onbruikbaar gemaakte radio en zonder goud haar reis voortzette, terwijl de *Dolfijn* met een perfect werkende radio en dezelfde lading goud op

de Bretonse kust aanhield, was een vrij kostbaar bewijs voor de deugelijkheid van het brein, dat deze strooptocht met eindeloos veel geduld, beleid en doorzettingsvermogen tot een goed einde had gebracht.

Hoe het zich precies had toegedragen, hoe het bestond, dat een kleine duikboot en een handjevol mannen een schip als de *Queen Mary* hadden kunnen aanhouden en plunderen – is een gebeurtenis, die, op dit ogenblik in de geschiedenis van de Vier Vreemde Vrienden, nog niet tot in alle bijzonderheden bekend was geworden en die dus elders zal moeten worden verhaald.

Wel had de pers uiteraard het plunderen van de *Queen Mary* uitgebracht als één der grootste sensaties van alle tijden. Wel zochten de snelste bodems van de Engelse, van de Amerikaanse en van de Franse Marine de oceanen en de zeeën af naar deze geheimzinnige twintigste-eeuwse kaper. Wel was men de oeroude *ablativus absolutus* van het verdronken kalf getrouw gebleven en werden dergelijke transporten thans door torpedojagers begeleid... Maar tot nu toe had de *Dolfijn* haar reis ongehinderd kunnen voortzetten; en het zag er niet naar uit, dat men haar te pakken zou krijgen eer ze haar bestemming had bereikt – en daarmee in veiligheid zou zijn.

En met de zo fortuinlijk buitgemaakte miljoenen aan boord, worstelde thans de *Dolfijn* tegen de vliegende Zuid Wester storm, het tumultueuze geweld der ontketende elementen en het helse duister van die Novembernacht. Ze hield koers naar de kust, naar een klaarblijkelijk daar ergens in regen en duisternis verscholen liggende bestemming.

Als de ruggen van voorhistorische monsters rezen de rotsen van de 'Zeven Eilanden' langs Bretagne's Noordkust uit de woedende en kolkende zee op. Met ijzeren regelmaat floepten de vuurtorens van Perros Quirec, Ploumanach, Paimpol, het Ile de Bréhat en vele andere aan en uit, of zwiepten hun koel glanzende lichtbundels door de Zwarte oneindigheid en over de verlaten kust. Reeds sedert een half uur echter, maakte de *Dolfijn*, met dankzegging voor inmiddels bewezen diensten, van geen dezer gidsen meer gebruik. De man, die in de enige commandoren stond en het schip nu door de razende branding loodste, had een koptelefoon opgezet en navigeerde, als een vliegenier in de mist, uitsluitend op een radiobaken. Het streepsignaal en het puntsignaal vloeiden ineen tot een zoemende toon. Een bewijs, dat de *Dolfijn* recht op haar schuilplaats toe voer.

De man, die als het ware het brein vormde van deze mechanische vis,

boog zich nu over een spreekbuis. Zijn stem, koel en vlak als staal, gaf enkele bevelen.

De ballasttanks begonnen leeg te stromen, langzaam kwam het vaarttuig omhoog. Zo voer de *Dolfijn* langs een ver in zee dringende landtong en bereikte daarmee rustiger water. Boven het dreunend geweld van de op de rotsen te pletter stormende golven en het huilen van de orkaan in de grillige spelonken langs de kust, werd het gezang der machtige motoren scherper hoorbaar. Opnieuw gaf de koele stem een bevel. Op het hoogste punt van de commandotoren gloeide een licht aan. Paars – evenals de beide lichten die een honderd meter verder zichtbaar waren geworden.

De stormwind deed een ogenblik het zware dek van grauwe wolken scheuren. Koel maanlicht vloeide over de kokende zee van zwart en zilver. Even waren de contouren zichtbaar van een machtig bouwwerk. Een oud kasteel – een middeleeuwse burcht. Eeuwen geleden gebouwd, als een schier onneembare vesting, op een brede en vlakke rots, die een eiland vormde in de wijde inham van de grillig gekartelde kustlijn.

Wederom een reeks bevelen. De *Dolfijn* vertraagde haar gang. De motoren dreunden. Aan de achterstevan kolkte het donkere water tot wielend wit schuim. Dan verstomden de machines. De *Dolfijn* kwam stil te liggen. Uit de waterpoort van het kasteel, aan de zeewaarts gekeerde zijde, naderde een donker geschilderde roeiboot van flinke afmetingen. En terwijl de roeiboot langszij meerde, ging aan boord van de *Dolfijn* een luik open. Een man in zwarte oliejas, een gedeukte Zuidwester op het hoofd, sprong behendig op de onderzeeër over. Hij begroette de man, die inmiddels door het luik aan dek klom.

‘Alles wel?’

‘Alles wel.’

Daartoe beperkte zich hun dialoog. Degene, die uit het luik te voorschijn was gekomen, dezelfde die de *Dolfijn* veilig en wel door storm en ontij had geloodst, gaf een bevel. Een aantal mannen in ruwe zee-manstruien klom aan dek en stapte in de roeiboot over. Eén van hen voegde zich bij het tweetal dat nu naast de commandotoren stond.

‘Orders, sir?’

De man met de oliejas en de Zuidwester zweeg. De andere, klaarblijkelijk de commandant van de *Dolfijn*, knikte.

‘Dezelfde – Jij, Ivaloff, Mansfield, Goboch, Vorringer en Elmö blijven aan boord...’

Hij zweeg plotseling. Zijn scherpe haviksogen tuurden over de zee en zochten de horizon af. In de verte had even een licht geflitst. Het flitste opnieuw – en het was zeker niet het licht van een vuurtoren. Het was nog ver, wel is waar, maar niettemin verontrustend. Een melk-blauwe bundel sneed trillend door het nachtelijk duister, zwaaide landwaarts en gleed tastend over de rotsen.

Haastig maakte de commandant zich uit de groep bij de commandotoren los. Er klonk nauwelijks bedwongen opwinding in zijn stem toen hij de laatsten, die van de *Dolfijn* in de roeiboot overstapten, scherp beval zich te haasten. Dan wendde hij zich weer tot degene die zijn bevelen in ontvangst was komen nemen.

‘Naar beneden! Het luik dicht. Onmiddellijk duiken. Je blijft tot nader order onder water. Begrepen, Masters?’

‘Yes, sir.’

De man, die als Masters werd aangesproken, daalde weer in de duikboot af. En terwijl het luik achter hem dichtging, sprongen de commandant en de man met de Zuidwester snel in de roeiboot. Krachtige armen roeiden deze terug naar de donkere spelonk waaruit ze was gekomen. Langzaam zonk de *Dolfijn* naar de diepte. En toen de zware roeiboot onder de waterpoort verdween, sloot zich het nacht- zwarte water boven de rug van de *Dolfijn*.

Een kwartier later kwamen langs de ver in zee dringende landtong de lichten van een torpedojager in zicht. De trillende bundel van een zoeklicht gleed langs de stoere contouren van het donkere kasteel op de rots, en speelde over het water waar de *Dolfijn* kort te voren had gelegen. Hetzelfde, dat haar thans een volkomen veilige schuilplaats bood. – De duikboot en het goud.

Langzaam stoomde het patrouilevaartuig verder op zijn vruchteloze reis.

Achter een venster in een der torens van de burcht stonden twee mannen. De commandant van de *Dolfijn* en de man die met de roeiboot mee was gekomen.

‘Wat ik zou willen weten,’ zei de commandant eindelijk, terwijl hij de met wind en golven worstelende torpedojager nastarde, ‘is, waarom ook de Franse kust bewaakt wordt.’

De ander haalde de schouders op.

‘De buit is binnen,’ zei hij. ‘Dat is voorlopig het voornaamste.’

II

Van een voortspoedende auto en een schot in de nacht

Begin en einde van de nachtdonkere weg schenen zich te verliezen als in doelloosheid. De man, die het stuur van de zwarte Hotchkiss in handen hield, kon zich gemakkelijk verbeelden, dat de zich met een snelheid van ongeveer zestig kilometer per uur voortspoedende wagen eigenlijk stilstond en de glimmend natte asfaltweg als een brede loopband onder de suizende wielen doorvloog. Het monotone gezang van de motor, het fluiten van de banden, die door de waterfilm op de weg sneden, het striemen van de regen tegen de voorruit, de met onverstoorbare regelmaat voor zijn ogen heen en weer vegende ruitenwisser en het bulderen van de storm dreigden hem in een soort van hypnotische slaap te wiegen.

Hij was een nog jonge man, in de kracht van zijn jaren. Gekleed in een donkere winterjas van goede stof en goede snit, waarvan de beide zijzakken echter enigszins uitpuilden. En wel, omdat hij in de ene een zwaar kaliber pistool, in de andere een krachtige zaklantaarn had opgeborgen. Zijn soepele vilthoed droeg hij een tikje scheef. Het verleende hem iets nonchalants, hoewel hij feitelijk geenszins een nonchalant mens was. De brede rand van die hoed wierp een schaduw over zijn gezicht, waarvan de scherpe lijnen nog duidelijker en markanter uitkwamen in het phosphor-groene schijnsel van het instrumentenbord.

Hij had reeds een lange rit achter de rug. Van Parijs naar het uiterste Noorden van Bretagne – waar dus klaarblijkelijk zijn bestemming lag. Het klokje naast het stuur stond op enkele minuten over elf, toen de bestuurder de Hotchkiss door de nauwe straatjes van Lannion loodste en opnieuw de straatweg voor zich zag. De duisternis was zo intens, dat hij buiten de wiegende lichtkegel van de koplampen niets maar dan ook niets kon onderscheiden. Slechts van tijd tot tijd bespeurde hij hier en daar vaag iets, dat op een menselijk verblijf geleek – een eenzame boerenhoeve of een nietig gehucht.

Monotoon miste de regen, onafgebroken klonk het zoemen van de motor en het fluiten van de banden. De steeds krachtiger wordende wind, die de wagen voortdurend naar de kant van de weg drukte, bewees, dat de kust en open zee niet ver meer konden zijn.

De weg maakte een flauwe bocht naar rechts en begon dan langzaam te stijgen. De bestuurder drukte het gaspedaal verder in. Het lied van de motor werd dieper. De fijne naaldpunt van de snelheidsmeter stond trillend boven de zestig. Rustig beklom de wagen de helling waarvan het einde een scherpe zwarte streep scheen te vormen, die van het bos links naar de hoge rotswand rechts liep. Eenmaal over die denkbeeldige lijn heen, kwam de wagen op een open weggedeelte waar de storm vrij spel had. Een ander geluid mengde zich nu in het dreunend geweld van de zee, die haar huizenhoge waterheuvels in titanische en vruchteloze kamp tegen het onverzettelijk graniet zweepte.

De bestuurder hield de wagen een ogenblik in, toen de storm, de grauwe wolken scheurde en het maanlicht uitvloeide over de kokende zee daar in de diepte beneden hem. Het scheen hem toe, dat hij het trillen van de rots kon voelen onder het beukend geweld van een tegen het gesteente uiteenspattende golf. Een wolkbank, grauwzwart met lichtende zilveren randen, schoof voor de koud heldere maneschijf. Het duister van de stormnacht sloot zich weer over de kokende en kolkende zee. De bestuurder schakelde in. De wagen hervatte zijn loop en volgde enige tijd de kust, tot de weg opnieuw landwaarts afboog en begon te dalen.

‘Een tocht naar de uiteinden der aarde,’ mompelde de bestuurder binnensmonds, toen hij een schier eindeloos lange en rechte baan voor zich zag. Wat hij tot zijn schade echter niet bespeurde, was het licht dat met tussenpozen van enkele seconden driemaal opflitste en dan voor goed verdween. Hij strekte zijn rechterhand naar een nikkelen doos terzijde van het instrumentenbord en drukte op een rode knop. Het vernuftig en praktisch apparaat verschaftte hem een reeds brandende sigaret die hij onverschillig tussen zijn lippen stak. De rook prikkelde zijn half gehypnotiseerde zenuwen, wolkte hem uit mond en neusgaten en bleef in ijle slierten in de enge ruimte hangen.

Rustig en gelijkmatig vervolgde de Hotchkiss zijn weg door nacht en eenzaamheid. De bestuurder leunde achterover in de kussens; de beide handen losjes op het stuur. Onwillekeurig luisterde hij weer naar het vertrouwde gezang van de motor, het scherpe fluiten van de banden, het huilen van de wind en het spetteren van de regen. Zijn gedachten toefden vele honderden mijlen van de plek waar hij zich bevond, terwijl zijn ogen gevestigd bleven op de eindeloos lange rechte weg vóór hem. Slaap en eentonigheid begonnen opnieuw hun verlammen-

de invloed uit te oefenen... en dan waren al zijn zenuwen plotseling weer tot het uiterste gespannen. Want boven de monotone geruchten van motor en banden, regen en storm, had zijn uiterst fijn gehoor een ander geluid opgevangen. Even slechts. Misschien een honderdste deel van een seconde lang; doch het was voldoende geweest om in hem al de aangeboren en in vele jaren gescherpte waakzaamheid wakker te roepen, die hem in zijn nogal avontuurlijk en bewogen bestaan menigmaal een verborgen gevaar tijdig had doen voorvoelen.

En hij had het geluid herkend – onmiddellijk herkend, en met volkomen zekerheid. Een revolverschot. De scherpe blik van zijn half toegenepen ogen flitste over het veld, dat het licht van de koplampen uit het duister sneed. Hij vertraagde de gang van de wagen en draaide snel de op een kier geopende ruit verder naar beneden. Scherp luisterend, speurde hij naar gerucht van stemmen; althans naar iets, dat verband kon houden met het schot. Want dat het een schot en niets anders was geweest, daaraan twijfelde hij geen seconde.

En dan zag hij het...

In het langzaam voortglijdende licht van de wagen was een gestalte verschenen. Links van de weg, uit het daar oprijzende bos. Iemand in een lange witte regenmantel.

En met iets van ontzetting zag hij, dat het een vrouw was. Zij wankelde de auto tegemoet. Haar krachten schenen niet meer toereikend, want zij leunde als uitgeput tegen de stam van een boom. Met de rechterarm maakte zij wanhopige gebaren. Hij zag haar gezicht in pijn vertrekken en haar mond krampachtig bewegen. De klank van de stem, weggeblazen door de loeiende wind, kon onmogelijk tot hem doordringen. Maar ongetwijfeld beduidden haar gebaren een pathetische smeekbede om hulp. Hij trapte het gaspedaal met een schok in, de wagen schoot vooruit, en toen de bestuurder vlak voor het meisje stilhield en uit de auto sprong, zag hij, dat haar linker arm slap neerhing en dat de witte stof van de wijde mouw een scharlaken rode vlek vertoonde.

‘Om Godswil! Help...!’

Hij stond reeds naast haar, tilde haar in zijn armen op en droeg haar snel naar de auto. Traag vloeide het rode bloed – over de witte mouw en de blanke hand. Op korte, ietwat driftige toon stelde hij haar enkele vragen. Antwoord kreeg hij niet. En terwijl hij het meisje op de zitting van de auto neervlijde zag hij, dat zij de ogen gesloten en het bewustzijn verloren had.

Een seconde stond hij in twijfel. Dan trok hij zijn zaklantaarn en zijn pistool. Hij snelde naar de plek waar het meisje uit de duisternis van het bos te voorschijn was gekomen. De natte dunne twijgjes van de druipende struiken zwiëpten hem in het gezicht, de regen glinsterde als vloeibare edelstenen in het felle witte licht van de lantaarn. Zijn scherpe ogen bespeurden afdrukken van kleine spitse hielen in de modder van het doorweekte pad. Hij volgde het spoor... tot hij met een ruk bleef staan, luisterend het hoofd ophief en hartelijk vloekte.

III

*Van een onvriendelijke portier
en een naamkaartje*

Het meisje had reeds lang de ogen weer geopend. Er lag een uitdrukking van gespannen luisteren over haar aantrekkelijk jong gezicht. Haar levendige blauwe ogen keken naar de sinistere rode vlek op haar mouw. Niettemin glimlachte zij, terwijl ze zich oprichtte en, steeds luisterend, langzaam het zware portier dichttrok. Haar linker hand vatte het stuur, haar rechter bewoog de versnellingsknuppel, haar doorweekte schoentjes rustten op gaspedaal en koppeling – en de wagen schoot weg.

Toen de edelmoedige redder weer op de weg verscheen, zag hij nog juist de kostbare wagen in een linkse bocht verdwijnen – en daarmee al het comfort van warmte en van beschutting dat deze bood. De afscheidsgroet van een wuivende arm vormde een maar al te schrale troost, en gaf geen antwoord op de vraag: Wat nu?

Onwillekeurig ging 's mans blik heen en weer tussen de rijdende wagen en het pistool dat hij nog steeds in de hand hield. Schieten? Er was nog enkele seconden lang een trefkans... Hij haalde echter nijdig de schouders op en stak het wapen in de zak van zijn overjas.

Langzaam stierf het geluid van de wagen in de verte weg. Overstemd door het bulderen van de wind en het spetteren van de onophoudelijk neergutsende regen.

De man, die op zo'n tragi-komische wijze zijn auto had verspeeld, stond enkele ogenblikken besluiteloos. Hij tuurde naar links en hij

tuurde naar rechts, maar de wereld zag er aan beide zijden al even onherbergzaam uit. In arren moede besloot hij ten slotte de richting te volgen die de wagen had genomen. Dezelfde, die hij gevolgd zou hebben indien hij nog steeds achter het stuur had gezeten.

Diep in de hoog opgezette kraag van zijn donkere winterjas gedoken, de handen in de zakken gepropt, vervolgde hij zijn weg. Zijn gedachten vertoefden uiteraard bij het meisje, dat hem in deze vrij ongezellige positie had geplaatst. Hij had haar slechts luttele momenten gezien, wel is waar, maar hij wist niettemin, dat hij haar onder alle omstandigheden zou herkennen; want hij kon zich terecht beroemen op een aan het fenomenale grenzend geheugen voor gezichten. En als hij haar ooit terugvond...

Hij glimlachte – ondanks de snijdende wind en de miserabele regen.

Hij glimlachte, omdat hij tevens aan de positie dacht waarin het meisje zich zelf had gebracht... Er waren zo enkele vreemde en merkwaardige mogelijkheden aan die positie verbonden.

Indien hij haar ooit terugvond... Voorlopig was het echter aanzienlijk belangwekkender iets te vinden dat op onderdak geleek voor de nog lange nacht. Hij raadpleegde zijn horloge. Het liep tegen enen. Geen vermoeden, hoever hij nog van enig dorp of gehucht verwijderd was. Heel ver kon het, naar zijn schatting niet meer zijn. Ergens in de buurt moest Perros Guirec liggen, of Ploumanach, of hoe die oorden maar mochten heten.

En dan zag hij het licht.

Het ging plotseling aan, en het tekende een gouden vierkant boven de kruinen van kale bomen, tegen het mateloze zwart van de nacht. Het was nog betrekkelijk ver, het was tevens een eindweegs terzijde van de straatweg, en bovendien bevond het zich op respectabele hoogte. Een eenvoudige redenering leerde hem, dat het dus een venster moest zijn van een woning met minstens drie verdiepingen, of een woning die op een heuvel lag, en tevens dat deze vermoedelijk door een uitgestrekte tuin was omgeven.

Hij verhaastte zijn schreden en toog op zoek naar een hek, een poort of een ander soort van ingang.

De bediende, wiens gezicht achter het luikje in de houten tuinpoort verscheen, bleek niet precies een prettig heer in de omgang. Hij begon

met o vrij onaangename toon te vragen, wat of de ander op dit onmenselijk uur van hem begeerde. Waarop de ander een korte uiteenzetting gaf van zijn koude en natte en netelige positie; doch in zoverre bezijden de waarheid wandelde, dat hij het ontfutselen van de auto verving door een sprookje over motorpech. Of hij een kaartje bij zich had? – gromde het onvriendelijk gezicht. De ander knikte. Hij knoopte zijn jas los en haalde zijn portefeuille te voorschijn, waarna hij de Cerberus een kaartje overreikte.

‘Wacht maar tot ik terugkom.’

Het luik ging weer dicht. Sloffende schreden verwijderden zich over een grintpad. Geduldig wachtte de onfortuinlijke ex-autobezitter, terwijl de bediende bij het licht van een walmende olielantaarn de naam op het witte cartonnetje ontcijferde.

En de naam luidde: B. Silvère. Hoofdinspecteur Sûreté Nationale Paris.